

Tedaj je Andrejko opazil ob bregu, precej daleč dva človeka, ki sta hitela ob vodi. Navdala ga je nada, mu povrnila moči, in kričal je iz polnega grla. Onadva sta ju že videla in se bližala s silno hitrostjo. Andrejko je potegnil roke izpod vode in zamahnil z njimi po zraku, a tedaj je zgubil ravnotežje, se strmoglavil v vodo in potegnil tovariša s seboj. Zdelo se je, da sta izgubljena, a pomoč je bila blizu. Slišala nista drugzega, kot bučanje vode nad seboj in okoli sebe, v prsih ju je dušilo, — tedaj sta začutila, da ju je nekdo zagrabil in potegnil iz vode ... Potem se nista spominjala ničesar več.

Ko sta se vzbudila, sta ležala na bregu, in poleg je stal Štefkov oče in stric.

„Sedaj vesta, kaj se pravi neposlušen biti, potepati se mesto delati. Lahko bi bila sedaj že na onem svetu, da midva nisva k sreči slišala vpitja.“

Štefek in Andrejko sta bila ozdravljena. Odslej sta se čudovito bala vode in potepanje jima ni več hodilo na misel.

Ne zaupaj vsakomur!

Anica igrala se
Z mačko je malo.
Da žival je krotka ta,
Detece je znalo.

Anica prestrašena
K materi zbežala,
Jim krvavo ročico
Plašna pokazala.

Ko pa malo zdraži jo,
Mačica zacvili,
Vprasne dete s krampeljci,
Nič se ji ne smili.

Mati jo tolažijo,
Poučé jo radi:
„Mačke spredaj ližejo,
Praskajo pa vzadi.“

Saj tako na svetu je,
Motimo se često:
Mnog se zdi prijatelj nam,
A srce ni zvesto.

Fr. Zdravko.

